

“Justificar un maltractament en nom de la tradició avui en dia és inacceptable”

ENTREVISTA A

Dora Casadó, activista en defensa dels animals

Activista des de fa més de dos dècades, ha estat cofundadora de les protectores Arca o Progat Tortosa. Va ser candidata i delegada del partit antitaurí Pacma a les Terres de l'Ebre entre el 2005 i el 2007.

Tortosa. Ò. Meseguer

Pregunta: Per primera vegada s'ha visualitzat al Parlament una majoria en contra dels correbous. Fins a quin punt ho celebra?

Resposta: Veurem què suposa. Ho veig com una línia de canvi que s'alimenta d'una major consciència per part de la població en general. Enguany ha sorgit un altre grup al territori en contra que els actes taurins col·lapsen les festes.

P: És el fruit dels anys difícils en què vostè militava en la causa?

R: Jo vaig ser delegada del Pacma durant tres anys molt potents, de posar moltes denúncies, tot i que l'Administració les anava arxivant. Però certament es va aconseguir crear un moviment i que es comencés a parlar de la qüestió. Es va posar damunt de la taula que hi havia persones que no estaven d'acord amb segons quines actituds i menys amb modalitats com el bou capllaçat o l'embotat.

P: Però hi ha una llei que els avala.

R: Hi ha també una llei de protecció dels animals que diu que no es poden maltractar i torturar els animals, i després tenim la contradicció que hi ha una altra llei amb excepcions, com és el cas del capllaçat, l'embotat o els bous a la mar. En què s'empara? En què és una tradició? Les tradicions venen de molt enrere, de quan la societat no tenia la consciència ni el coneixement sobre la capacitat de patiment d'estos animals. Justificar un maltractament en nom de la tradició crec que avui en dia és inacceptable.

P: Però fins ara la identificació de

Dora Casadó, fotografiada a Tortosa. / NÚRIA CARO

les Terres de l'Ebre amb els correbous tenia poques fissures.

R: La gent ha perdut la temor. Quan vam començar amb el Pacma, la gent tenia temor i no volia donar la cara per la pressió als pobles on la tradició està més arrelada. Vam posar el nostre granet de sorra perquè gent de les Terres de l'Ebre comencés a fer veure que no tothom al territori està d'acord amb els correbous. A més, és una identificació falsa, perquè hi ha molts pobles, del Baix Ebre, la Terra Alta i la Ribera d'Ebre, on no es fan correbous.

P: I per a vostè, ha de ser tot o res o es conformaria que d'entrada es regulés de nou la qüestió i es deixessin de fer embolats o capllaçats?

R: La gent del moviment de defensa dels animals voldríem que el camí iniciat ara al Parlament s'acabés traduint algun dia en el fet que no ens calgués utilitzar animals per a divertir-nos, perquè encara que siga la modalitat menys cruel, implica un patiment. Crec que s'ha de lluitar perquè més ciutadans i ciutadanes prenguen consciència que els animals no són aquí perquè ens hi diver-

tim. Naturalment, dintre d'este camí hi ha graus i s'ha de començar per les modalitats més cruels.

P: També hi ha un reglament o manual de bones pràctiques, se suposa que per a intentar evitar el patiment dels animals?

R: Va ser el primer fruit de la nostra lluita: que si més no es limités el temps dels embolats, s'introduís l'obligatorietat d'un veterinari, etcètera. Però no hi ha vigilància ni control. Tots els anys passen coses. Hi ha animals que s'han escapat i se'ls ha acabat abatent i matant. I no només hi ha interessos culturals, sinó també econòmics.

P: Però al sector ramader se li hauria de donar una alternativa a les prohibicions, no ho creu?

R: Clar, però tants oficis i sectors han d'afrontar alternatives! Està passant amb la tecnologia, que afecta tants llocs de treball. El que no es pot fer és fer malament les coses, i l'espècie humana no tenim dret a tot.

P: I com veu el futur?

R: Si estem educant els més petits en valors de respecte cap als animals, i després fem vaquetes menu-

des perquè es divertisquen els més joves, el valor que transmetem és que no passa res. Jo crec que tot ha de començar per l'educació, perquè la cultura i la tradició dixeran d'anar per este camí. A partir d'aquí, les coses per desgràcia no s'acaben d'avui per a demà.

P: Vostè acceptaria que es fessin referèndums a les poblacions afectades?

R: Les consultes no estan mai malament, per a poder valorar quin nivell de suport pot tenir esta tradició, però també li dic que no tenen perquè ser vinculants. I si la majoria de la gent no està d'acord amb el límit de velocitat? Els canvis s'han de fer perquè hi ha un maltractament i hi ha una llei de protecció dels animals que s'ha de complir. Uns animals que no poden defensar-se. Per això crec que cal alçar la veu, i fins ara la política a les Terres de l'Ebre ha estat molt covarda. Hi ha polítics que m'han dit que no els semblava bé el que es feia, però que és o era un clam popular. Així, tot el que és impopular ha estat complicat d'abordar. Però comencem per donar alternatives. Puc estar d'acord que no es pugui fer un canvi d'un dia per a l'altre, però comencem a treballar pel canvi.

P: Preveu que es pugui generar una conflictivitat social si es concreta la prohibició que ha reclamat el Parlament?

R: Encara que es puguin mobilitzar els protaurins, jo crec que el sector més radical, que pot arribar a ser agressiu, és petit. La majoria reflectix una mica com som els humans: hi participen perquè és un costum, hi van a berenar... però jo penso que acceptarien una modificació gradual en favor de la protecció dels animals. El sector més radical mai ha estat d'acord que això és un maltractament, però penso que no és una majoria, afortunadament.

P: Havia vist mai tan a prop la possibilitat que s'acaben prohibint els correbous?

R: Tot és un camí, un trajecte. Com tots els canvis a la humanitat, s'han d'anar treballant en xarxa, i cada vegada sumant adeptes, a la societat, a la política, a l'economia, als mitjans de comunicació. El que és important és que se'n parle. Han millorat coses perquè se n'ha parlat. Es respectarà més o menys el reglament de bones pràctiques segons els pobles, però hi és. I al final s'han de produir canvis que no només ajudaran els animals, sinó també els humans, imposant uns valors diferents. ■

“Ens enfrontem totalitari i te

ENTREVISTA A

Paco

Paco Palmer és ramader. Ha liderat el rearmament del sector en impulsar una associació de criadors de brau a l'Ebre i reivindicar-ne el paper ecològic i el potencial turístic més enllà dels correbous, però en tot cas fa una defensa acèrrima de la festa.

Tortosa. Ò. Meseguer

Pregunta: Quines sensacions té després que el Parlament s'haja pronunciat, ara sí, contra els correbous?

Resposta: Significa que gent sense criteri, perquè no saben ben bé de què estant parlant, es veu amb potestat de prohibir-ho. És un atac frontal a les Terres de l'Ebre, a una de les nostres dos identitats: l'ebreca i la catalana. Però aquí a l'Ebre tenim la força de la gent. Si volen prohibir els correbous, hi haurà una reacció. La gent no es deixarà perdre un dret que té.

P: El bou capllaçat de dissabte a Deltebre es va convertir en una primera mobilització?

R: En tota regla. I esperem una resposta del territori que vaja més enllà de l'afició i dels ramaders. Hi ha alcaldes que ens han dit que trencaran el carnet del partit si això tira endavant. De fet, ja podem fer-ho i desobeir, perquè si no, no n'hi haurà cap que guanye d'aquí a quatre anys. La gent està irritada. L'animalisme ha comès un error i ha volgut córrer massa, perquè s'ha vist prou fort a Barcelona amb l'auge de la moda vegana. Però aquí tenim la nostra idiosincràsia molt lligada al bou.

P: Heu parlat amb els partits?

R: En l'àmbit de Terres de l'Ebre, tots els partits estan amb la festa. Una altra cosa és cap al nord. Miquel Iceta va venir a fer el pregó d'Alfara i ara ha votat contra els correbous, com el president de la Generalitat, Quim Torra, o el president del Parlament, Roger Torrent. Per tant, PSC, JxCAT i ERC. I Cs se n'ha rentat les mans. Per tant, això es pot acabar. I